dne, kdy svrchu cit. zákon ústavní vešel v platnost (16. července 1920) a jde proto svrchu zmíněná argumentace stížnosti mimo.

Stejně lichými jsou konečně i vývody stížnosti, které se dovolávají § 16 dom. zák. z 3. prosince 1863 čís. 105 ř. z. a uvádějí, že st-l vrátiv se do republiky Čsl. nabyl opětně čsl. stát. příslušnosti ve smyslu ustanovení tohoto. Zabezpečuje předpis tento podle svého znění toliko dom. právo osobám tam blíže označeným a nemá žádné normy o opětném nabytí stát. občanství. Dom. právo předpokládá však podle § 2 cit. zák. o právu dom. státní občanství, ale toto řídí se předpisy jinými a nelze proto z předpisu § 16 cit. zák. ničeho dovozovati pro otázku dnešního sporu. — — — —

Č. 5583.

Mimořádná opatření. — Administrativní řízení (Slovensko): * Bylo-li živnostenským úřadem I. stolice vyhověno námitkám proti platebnímu rozkazu stran zaměstnavatelských příspěvků k úhradě cen mlýnských výrobků, není přípustná exekuce pro tyto příspěvky, ani před tím, než rozhodnutí o námitkách vešlo v moc práva.

(Nález ze dne 17. dubna 1926 č. 8079).

Věc: Cukrovar úč. spol. v T. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran exekučních útrat.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Platební listinou nemoc. pokladny v H. byly st-lce předepsány zaměstnavatelské příspěvky k částečné úhradě ceny moučných výrobků pro státní obilní ústav v úhrnné částce 177.954 Kč. Rozhodnutím služnovského úřadu v H. z 12. října 1922 byla st-lka osvobozena od placení příspěvků těch. Exekutor Václav S. provedl přes to k dobytí těchto příspěvků u cukrovaru v T. 17. října 1922 zájem a žádal, aby mu byly za to přiřčeny exekuční poplatky v celkové částce 3737·03 Kč. Býv. župní úřad v M. výměrem z 16. prosince 1922 uznal stěžující si cukrovar povinným tyto exekuční poplatky zaplatiti a odůvodnil výrok svůj takto: Exekutor prováděl exekuci na základě platebního příkazu. Exekuce byla provedena dne 27. října 1922 (správně má býti 17. října 1922). Vymáhající pokladna a dluhující cukrovar dostaly vyrozumění o tom, že cukrovar je od dávky osvobozen teprv dne 19. října 1922. Exekuce byla zaviněna cukrovarem, který neplatil, poněvadž případné námitky proti plat. příkazu nemají odkládacího účinku. Ve smyslu § 156 odst. 2 nař. min. fin. č. 50000 F. M. z 30. března 1923 přísluší exekutorovi tedy poplatek. Odvolání cukrovaru bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodu výroku župního úřadu.

Stížnost do rozhodnutí toho shledal nss důvodnou.

Je sice pravda, že podle předposledního odstavce § 4. opatř. Stál. výb. Nár. shrom. z 25. srpna 1920 č. 494 Sb. jsou příspěvky zaměst-

navatelů pro státní obilní ústav k úhradě cen mlýnských výrobků splatny hned po doručení plat. nálezu a že námitky podané proti tomuto nálezu nemají odkládacího účinku. Tomuto ustanovení nelze však rozuměti jinak, než že zaměstnavatel nemůže odkládati zaplacení příspěvků do rozhodnutí o námitkách, jež podal proti plat. nálezu a že orgán povolaný k dobytí příspěvků není povinen vyčkati rozhodnutí o námitkách. Jiná otázka je, lze-li zavésti exekuci pro příspěvky nezaplacené také ještě pak, když strana podala námitky proti plat. nálezu a když námitkám těm bylo vyhověno dříve ještě než byla exekuce zahájena. Tuto otázku nelze řešiti podle uvedeného opatření Stál. výb., poněvadž opatření to o ní ustanovení nemá, nýbrž poukazuje v té příčině k ustanovením zák. o nemoc. pojištění.

Nemocenské pojištění upraveno je na Slov. zákonným článkem XIX : 1907, který byl doplněn a změněn jednak nařízením býv. uh. min. číslo 4790 z r. 1917, jednak nařízením vlády Čsl. republiky ze 14. července 1922 č. 199 Sb. Podle § 18 uvedeného nařízení býv. uh. min., jehož se nařízení vlády Čsl. republiky nedotklo, může podati zaměstnavatel proti plat. rozkazu reklamaci, o níž rozhodne představenstvo pokladny. Proti tomuto rozhodnutí může podati zaměstnavatel rozklad k příslušnému živn. úřadu I. stolice v sídle pokladny. Rozklad má odkládací účinek, pokud jde o dražbu, nebrání však, aby byla provedena jiná exekuční opatření. O rozkladu rozhodne živn. úřad I. stolice a sluší na základě odsuzujícího rozhodnutí provésti exekuční řízení až do konce. Jestliže však živn. úřad I. stolice rozkladu vyhoví a strana s tímto rozhodnutím nespokojená uplatní své námitky podle § 156 zák. čl. XIX : 1907 pořadem práva — nyní podle § 23 uvedeného vl. nařízení č. 199/22 stížností řízenou na min. soc. péče — nelze pokračovati v exekuci, ale provedené již úkony exekuční zůstávají v platnosti do rozhodnutí ministerstva.

Nebrání-li podle toho, co právě uvedeno, podání rozkladu proti plat. rozkazu provedení exekučních opatření mimo dražbu, má-li však příznivé rozhodnutí živn. úřadu I. stolice o rozkladu za následek přerušení exekučního řízení vůbec, i když strana s rozhodnutím živn. úřadu nespokojená uplatní své námitky stížností k min. soc. péče, pak sluší míti za to, že nebylo-li exekuční řízení před rozhodnutím živn. úřadu vůbec zahájeno, je zahájení jeho po příznivém vyřízení živn. úřadu o rozkladu zaměstnavatelově vůbec vyloučeno, leč že by min. soc. péče ke stížnosti druhé strany rozhodnutí živn. úřadu změnilo.

Když tedy v přítomném případě je nesporno, že služnovský úřad v H. jako živn. úřad I. stolice rozhodnutím z 12. října 1922 vyhověl rozkladu st-lky a že do té doby exekuční řízení proti st-lce na základě plat. nálezu okr. nemoc. pokladny v H. k dobytí moučných příspěvků nebylo zahájeno, pak bylo zabavení svršků st-lčiných, provedené teprve po příznivém rozhodnutí živn. úřadu, zřejmě nepřípustné a nemůže tedy st-lku stihnouti ani povinnost, aby zaplatila poplatky vymáhací podle § 156 úpravy č. 50000/13, poněvadž ustanovení to předpokládá zřejmě exekuci po zákonu přípustnou.

Vycházel-li žal. úřad z jiného právního názoru, je rozhodnutí jeho v rozporu se zákonem.